

1. De leeuw en de muis
2. De muis en de slak
3. De zieke leeuw
4. De vos en de raaf
5. De vos en de geit
6. De twee bokken
7. De herdersjongen en de wolf
8. De twee ezels
9. De vos en de ooievaar
10. De gemene kikker

Elke dag wordt een fabel verteld.

De kinderen tekenen de fabel.

De eerste klas leert in de teksten woorden en letters herkennen.

De tweede klas leest de teksten.

De periode wordt gecombineerd met vormtekenen: voorbereidende schrijfoefeningen.

DE LEEUW EN DE MUIS

Koning leeuw lag te slapen.

Daar kwam een muis.

Een kleine muis.

- Piep, zei de muis.
- Stil, riep de leeuw,
Ik kan niet slapen.

De leeuw greep de muis met zijn klauwen.

- Piep, piep, riep de muis,
Laat me los !
Laat me los !
Laat me leven !
Eet me niet op,
Ik ben veel te klein
voor je grote muil.
Je proeft me niet eens.
Neem toch een groot
dier om op te eten.
Laat me los !
Dan zal ik je helpen als
ik kan.

- Jij mij helpen?
lacht de leeuw.

- Je bent veel te klein
om mij te helpen.

Toen liet de leeuw
de muis los.

De leeuw liep door het bos.
Daar was een net.

Een net van een jager.

Het net valt op de leeuw.

De leeuw zit vast.

Hij is gevangen.

Hij brult.

Hij brult heel hard,
heel hard.

De muis hoort het.

Ze hoort hoe de leeuw
brult.

Ze komt snel.

Ze knaagt het net stuk.

Ze bijt een groot gat in het
net.

De leeuw kan nu uit het
net.

Hij is verlost.

DE MUIS EN DE SLAK

Een muis kwam een slak tegen die met zijn huis op zijn rug langzaam vooruitkroop.

De muis zei:

'Wat ben ik blij dat ik niet altijd mijn huis op mijn rug meesjouw. Ik loop in tien minuten waar jij een hele dag over doet.'

'Je hebt gelijk, lieve muis. Jij

bent een vlugge looper', zei de slak.

'Dat is heel prettig voor jou, want jouw vijand de kat loopt ook heel hard. En als hij jou achterna zit en je kunt nergens een gaatje vinden om je in te verstoppen, dan wil je best met mij ruilen. Want ik ben altijd dichterbij huis.'

DE ZIEKE LEEUW

Daar was eens een leeuw.
Hij was de koning van de dieren.
Hij was oud,
Heel oud.
Hij was ziek.
Hij lag ziek in zijn hol.
Zijn hol was een grot.
Alle dieren kwamen op bezoek.
Zij kwamen de zieke leeuw bezoeken.
De wolf was daar ook.
Maar de vos was er niet.
De vos kwam niet op bezoek.
De vos bleef thuis.
Hij wilde de leeuw niet bezoeken.
De wolf zei tegen de leeuw:
"De vos is niet lief,
Hij wil u niet bezoeken."
Maar de vos
kwam toen net voorbij het hol van de leeuw gewandeld, en de vos hoorde wat de wolf zei.
De vos stak zijn snuit naar binnen, naar binnen in het hol van de leeuw.
De leeuw was heel boos op de vos.
Hij gromde en brulde naar de vos.
Maar de vos zei:
"Koning leeuw,

Je moet niet zo kwaad zijn.
Ik wilde wel op bezoek komen, maar ik ben eerst in het hele land op zoek geweest naar een goede dokter om raad te vragen. Die dokter heeft mij goede raad gegeven."

Toen vroeg de leeuw:
En wat heeft de dokter gezegd?"
De vos antwoordde:
"O koning leeuw,
de dokter heeft gezegd,
dat je het te koud hebt in je hol.
Daarom moet je direct een wolf levend villen, en zijn warme vacht moet je aantrekken, dan zal je genezen."

"Dank je wel, vos,
Jij bent een echte vriend."
En de leeuw greep de wolf vast,
hij trok de vacht van de wolf af en trok hem zelf aan.

De vos zei:
"Zie wolf,
je moet je koning niet boos maken,
je moet hem helpen
en zorgen dat hij tevreden is."

DE VOS EN DE RAAF

Er zit raaf in de boom.
Wat doet raaf?
Ze zit op een tak.
Raaf heeft wat in de bek.
Wat is dat?
Het is een stuk kaas.
Raaf heeft kaas in de bek.

Daar komt vos.
Vos komt uit zijn hol.
Vos is pas wakker.
Hij heeft honger.
Grote honger.
Waar is er eten voor vos?
Vos zoekt
en zoekt.

Vos komt bij de boom.
Boven hem zit raaf.
Raaf zit stil op de tak
Hij ziet vos.
Vos ziet raaf ook.
Wat ziet vos nog?
Hij ziet kaas.
Kaas in de bek van raaf.

Dat is lekker
denkt vos.

Heel lekker.
Dat lust ik wel.
Maar raaf heeft de kaas.
Weet je wat?
zegt vos.
Ik klim in de boom
en pak raaf de kaas af.

Niet doen, vos,
dan vliegt raaf weg.
Vos moet slim zijn.
Iets anders verzinnen.

Vos zegt:
Wat kan jij mooi zingen,
raaf.

Krrr, doet raaf.

Zing eens wat voor mij,
raaf.
Raaf doet de bek open,
en zingt voor vos.
Maar de kaas valt
en vos raapt de kaas op
en eet hem rap op.
Dank je wel raaf.

DE VOS EN DE GEIT

De vos was op stap.
Hij ging langs een lange,
lange weg.
Het was warm.
De zon scheen.
En de vos kreeg dorst.
Heel erge dorst.
Hij wilde water drinken.
Daar! Een put!
De vos liep naar de put.
Hij liep, liep, liep...
Veel te snel.
En vos viel in de put.

De put was heel diep.
De vos kon er niet meer
uit.
Wat nu?
Hoe moest de vos eruit?
Hij sprong,
en sprong nog eens,
maar kwam niet uit de
put.
Daar kwam een geit.
De geit had ook dorst.
De geit keek in de put.
Daar was water,
maar daar was ook de vos.
'O, geitje,' zei de vos,
'hier is lekker koel en
fris water.

Spring maar in de put,
en drink zoveel als je maar
wil.'

De geit sprong in de put.
En dronk, dronk, dronk
tot ze geen dorst meer had.
Toen vroeg de geit:
'Hoe moeten we nu
uit de put komen?'

'Ik weet wat,' zei de vos.
'jij staat met de poten
tegen de wand,
ik ga boven op je staan
en kan dan uit de put.
Als ik boven ben,
trek ik je uit de put.'

Zo deed de geit.
Ze deed wat de vos vroeg.
De vos klom uit de put.
'Trek me er nu uit!'
riep de geit.
Maar de vos keek in de put
en zag de geit daar beneden.
De vos zei:
'Je had maar eerst moeten
nadenken hoe
je eruit moest komen,
voor je erin gesprongen was.
Blijf nu maar
waar je bent,
domme geit.'

DE VOS EN DE OOIEVAAR

De vos nodigde de ooievaar uit om bij hem te komen eten.

De vos gaf de ooievaar heel lekkere soep op een plat bord.

De ooievaar had een heel lange snavel en kon niets eten uit dat platte bord. De maag van de ooievaar bleef leeg.

De vos kon wel goed van een plat bord eten en at zijn buikje rond.

De vos vroeg: ‘Heb je lekker gegeten?’

‘Heerlijk, zei de ooievaar, ‘kom je morgenavond bij mij eten?’

Ik zal iets lekkers maken.’

De volgende dag ging de vos bij de ooievaar op bezoek.

Het eten rook lekker.

Het water liep de vos al in de mond.

Maar het eten zat in een hoge kruik met een smalle hals.

De vos kon alles ruiken, maar niets eten.

De ooievaar at smakelijk.

Toen lachte hij tegen de vos en zei: ‘Ik denk dat jij nu even veel gegeten hebt als ik gisteren.’

DE HERDERSJONGEN EN DE WOLF

De herdersjongen past op de schapen.

Hij doet het graag. Maar soms verveelt hij zich een beetje.

Hij speelt dan dat er een wolf komt en doet alsof hij bang is.

Hij roept:

‘Wolf, de wolf is er!’

Op een dag horen de boeren hem roepen.

Ze vinden hem een lieve jongen en willen hem graag helpen.

Ze laten al hun werk staan en lopen snel naar de herdersjongen. Maar als ze bij de jongen aankomen, lacht hij hard.

‘Gefopt!

Er is geen wolf!’

De boeren waren wel een beetje boos omdat ze

voor niets gekomen waren.

Ze liepen vlug terug naar hun werk.

De volgende dag riep de jongen weer:

‘De wolf komt eraan, de wolf komt eraan!’ Weer kwamen de boeren hard aangelopen om hem te helpen.

De jongen lachte hard omdat zijn grap weer gelukt was.

De volgende dag kwam de wolf echt.

De jongen riep:

‘De wolf komt eraan!’ Maar nu kwamen de boeren niet meer.

Ze geloofden de jongen niet meer.

En zo kreeg de wolf de lekkerste schapen te pakken.

DE GEMENE KIKKER

Een muisje wilde eens over een beekje, maar het kon niet zwemmen.

Toen zag de muis een kikker.

De muis vroeg aan de kikker om hem te helpen.

Maar de kikker was een stoute kikker.

De stoute kikker zei: 'Bind jouw voorpoot maar aan mijn poot, dan zal ik je over het water trekken.'

De muis bond zijn poot vast aan de poot van de kikker.

Maar de kikker was stout en wilde de

muis onder water trekken.

Dan zou de muis verdrinken.

Toen kwam er een roofvogel en pakte de muis.

De kikker kon het touw niet los krijgen en werd meegenomen naar het nest van de roofvogel.

Daar beet de roofvogel het touw stuk.

De muis viel op de grond en rende weg.

De kikker werd opgegeten.

Dat was zijn straf.

DE TWEE BOKKEN

Een bok met grote stevige hoorns op zijn kop en met een lange sik aan zijn kin, was aan het grazen op een zachte groene wei, aan de rand van de rivier.

De bok keek naar het water en zag aan de overkant van de rivier dat er een weide was waar nog groener en nog zachter gras was dan in zijn eigen weide.

Maar hoe moest de bok aan de overkant komen?

Daar zag de bok een boomstam over het water liggen.

In de wei aan de overkant van de rivier was een andere bok aan het grazen. Die bok had ook grote sterke hoorns op zijn

kop. Die bok had ook een lange sik aan zijn kin. Die bok was daar aan het grazen, dicht bij het water van de rivier. Toen zag die bok dat er een weide was aan de overkant van de rivier. Daar was het gras zachter en groener dan in zijn eigen weide. Daar wilde die bok naar toe. Maar hoe moest hij aan de overkant komen?

Daar zag die bok een boomstam over het water liggen.

De ene bok ging naar de boomstam.

De andere bok ging naar de boomstam.

Toen liepen de twee bokken over de boomstam. Ieder aan een kant van de boomstam.

Toen de twee bokken in het midden van de boomstam kwamen, wilde geen van beide voor de ander uit de weg gaan.

De twee bokken zetten de hoorns tegen elkaar en duwden en duwden. Niemand wilde opzij gaan. Of achteruit gaan.

Toen duwden ze zo hard met de hoorns tegen elkaar. En opeens, PLONS! Daar vielen de twee bokken in het water

DE EZEL EN DE JONGE HOND

Er was eens een man.
Die man had een ezel.
Die man had ook een hond.
Het was een jonge hond
De ezel moest werken,
hard werken.
Maar hij mocht ook spelen
met de jonge hond.
Dan renden zij achter elkaar,
dan tuimelden zij,
dan rolden zij,
dan lachten zij.
Dan was de ezel heel vrolijk.

De man hield veel van de jonge
hond.
De hond mocht op de schoot van de
man komen zitten.
De man gaf dan lekkere brokjes en
koekjes aan de jonge hond.
Dan kwispelde de jonge hond met
zijn staart.
Hij likte de hand van zijn baasje
Hij likte de neus van zijn baasje en
sprong tegen hem op.
De man vond dat heel leuk en lachte.

De man streekte de jonge hond.
Dat zag de ezel.
Hij zag wat de jonge hond deed.
De ezel dacht:
Ik wil ook een lekker brokje,
ik wil ook lekkere koekjes,
ik wil ook dat de man over mijn rug
streelt.
Toen de jonge hond weer aan het
spelen was,
liep de ezel naar de man,
hij sprong tegen de man op.
Hij deed net zoals de jonge hond.
Hij kwispelde met zijn staart,
hij likte de man op zijn neus,
en de ezel dacht:
nu krijg ik ook lekkere brokjes en
lekkere koekjes.

Maar de man werd boos,
heel boos.
Hij nam een stok en sloeg de ezel.
Hij sloeg hard, heel hard.
Toen nam de man een touw en bond
de ezel vast in de stal.

DE HOND, DE HAAN EN DE VOS

Er was eens een hond.
Die hond ging op reis.
De haan ging mee, want de haan wilde ook wel een stukje van de wereld zien.
Ze stapten de hele dag flink door. Ze waren goede kameraden.
Maar de zon ging onder.
De hond en de haan zochten naar een veilig plekje om te slapen.
Daar zagen ze een grote boom.
Die boom had een dikke stam.
In de stam was een grote spleet.
De boom was hol.
Dat was een goede plek voor de hond om te slapen.
De haan zag een dikke tak, daar boven aan de stam.
Hij sloeg met zijn vleugels en vloog op de dikke tak.
Daar wilde hij slapen.
Toen het donker was sliep de haan boven op zijn tak en de hond sliep in de holle boom.

Toen kwam de zon weer op.
Het werd licht.
De haan kraaide, zoals hij het gewoon was te doen.
Kukeleku. En nog eens kukeleku.

Daar kwam de vos.
De vos was op zoek naar een lekkere malse brok om op te eten.
De vos hoorde de haan kraaien.
Mmm, dacht de vos, die ga ik te pakken krijgen, wacht maar eens haantje.
De vos kwam dicht bij de boom.

Hij zei tegen de haan:
'Wat kan jij mooi zingen, haan.
Ik ben zo gelukkig dat ik dat mooie gezang van je mag horen.
Kom haan, kom eens naar beneden, dan kan ik je een dikke zoen geven.
Zo gelukkig ben ik.'
Dat zei de vos om de haan naar beneden te lokken.

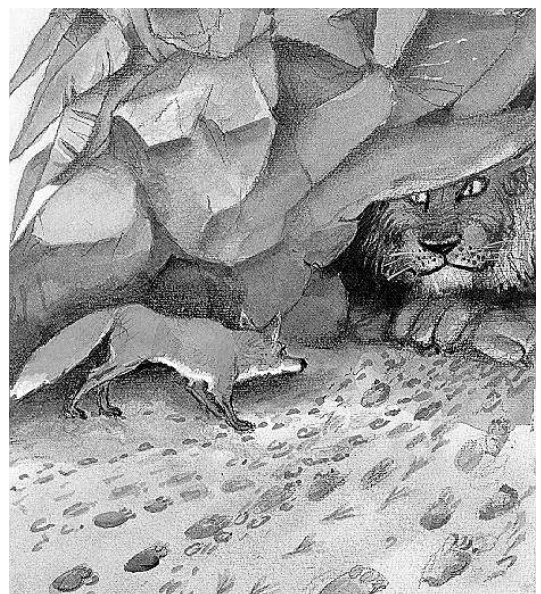
Maar de haan was niet dom.
Hij wist wel dat de vos dat zei om hem te pakken en op te eten.
De haan zei:
'Heel goed vos, heel goed, dat is heel lief van je.
Maar wil je dan even de portier beneden wakker maken, dan kom ik naar beneden.'
De vos kwam dicht bij de boom.
Daar zag hij de spleet in de stam.
En in die spleet sliep de portier.
Maar oei !
Die portier was de hond.
De hond werd wakker.
De hond zag de vos.
Rap sprong de hond op de vos en at hem op.

DE OUDE LEEUW

Er was eens een leeuw.
Die leeuw was oud,
heel oud.
Hij was al stokoud.
De leeuw was zo oud dat hij niet
goed meer kon lopen.
Een prooi kon hij niet meer van-
gen, want hij kon niet snel ge-
noeg meer lopen.
Wat moest hij nu doen om aan
eten te komen?
De leeuw verzon een list.
Hij zocht een grot.
Toen hij de grot gevonden had,
ging hij de grot in.
Daar ging hij liggen en de leeuw
deed alsof hij ziek was, zo ziek,
dat hij niet meer naar buiten
kon. Zo ziek dat hij geen prooi
meer kon vangen.
De leeuw liet aan alle dieren
vertellen dat hij doodziek was.
Hij liet ook zeggen dat alle die-
ren hem moesten komen bezoeken.
De dieren kwamen een voor
een.
Telkens er een dier kwam om de
leeuw in de grot te bezoeken,
greep de leeuw dat dier en at het
op.
Maar de vos kwam niet op be-
zoek. De vos had het wel in de
gaten.

Toen de vos op een dag voorbij
het hol kwam, zag de leeuw
hem.
De leeuw zei:
‘Vos, jij bent mij nog niet ko-
men bezoeken.
Je weet toch dat ik heel erg ziek
ben.
Ik ben je koning, vos. Je moet
mij komen bezoeken.
Alle dieren doen dat.’
‘Ja,’ zei de vos, ‘ik heb dat wel
gezien. En ik was ook van plan
om je te komen bezoeken,
leeuw. Maar weet je wat ik zag?
Ik zag dat alle sporen van de
dieren naar je hol liepen, maar
ik zag geen sporen van dieren
die weer uit je hol waren wegge-
gaan.
Ik denk, leeuw, dat jij niet zo
ziek bent als je zegt.’

DE HUISMUIS EN DE VELDMUIS

Er was eens een veldmuis.

En er was ook eens een huismuis.

De huismuis woonde in een holletje in een groot huis in de stad.

De veldmuis woonde in een holletje in het veld.

De veldmuis kwam op een dag de huismuis tegen en zei:

Kom eens bij me eten.

De huismuis ging bij de veldmuis en samen zaten ze heel rustig te eten. Het was daar heel stil in het holletje van de veldmuis. Je hoorde alleen het knagen van de tandjes van de twee muizen. Veel eten was er niet, want de veldmuis moest al haar eten bijeenzoeken in het veld.

De huismuis zei: 'Waarom blijf jij hier toch wonen. Je moet de hele dag eten zoeken en dan heb je nog maar amper genoeg. Kom toch bij mij in mijn holletje in de stad wonen, daar is zoveel eten. Je moet daar nooit eten zoeken. Je hoeft maar in de kelder te gaan: daar ligt zoveel eten op de planken. Daar kan je zomaar aan beginnen knagen.'

De veldmuis ging dus mee met de huismuis. Naar de stad in het grote huis.

Wat de veldmuis daar allemaal zag, zoveel eten had ze nog nooit in haar leven gezien. Daar lag op de plank brood. Daar lag kaas,

dikke hompen kaas. Daar waren bruine en witte bonen, die zo lekker waren. Daar lagen appels en peren en noten, hele manden vol met noten en kastanjes.

De veldmuis wist gewoon niet waar ze moest beginnen. Ze knaagde wat aan het brood, at wat van de kaas en at wat van de noten.

Maar daar ging de deur plots open.

Een grote man kwam binnen. De muizen schrokken en bleven muisstil zitten. Ze moesten heel lang wachten. Toen ging de man weg. De muizen begonnen weer te eten. Maar daar ging de deur weer open. Een vrouw kwam binnen. De muizen schrokken weer heel hard.

Weer moesten ze lang wachten. Toen de vrouw weg was, en de muizen weer wilden eten, kwam opeens de kat binnen. Wat schrokken de muizen hard. Ze renden vlug weg, naar het holletje van de huismuis.

Toen zei de veldmuis:

Ik ga terug naar huis. Daar is het veel rustiger. Hier is wel veel eten, maar ik schrik me elke keer dood. Thuis heb ik maar weinig eten, maar ik kan er rustig van eten.

DE MUIS EN DE SLAK

(deze fabel is er al een keer met een andere tekst: zie fabel 2)

Daar is muis.

Muis is op de weg.

Wie komt daar aan?

Dat is slak.

Slak is ook op de weg.

Muis loopt snel,
maar slak kruipt traag,
heel traag.

Muis staat stil

Ze kijkt naar de slak.

- Dag slak, zegt muis.

- Dag muis, zegt slak,
heel traag.

- Zeg slak, zegt de muis,
wat ben jij traag.

Met dat huis op je rug
kom je niet snel voor-uit.

Ik loop snel,
heel snel.

Op tien minuten
loop ik even ver
als jij op een hele dag.

Ik ben blij dat ik mijn huis

niet altijd op mijn rug
moet dragen.

- Ach lieve muis,
zegt de slak.
het is maar zoals je het
zegt.
Jij bent snel,
heel, heel snel.
Het is maar goed
dat jij zo snel kan lopen,
want de kat,
die jou zo graag wil op-
eten,
loopt ook heel hard.
En als je moet weglopen
voor de kat,
en je vindt geen hol
om in weg te kruipen,
dan wil je toch wel
met mij ruilen.
Want ik ben altijd
heel dicht bij huis
en kan me daar
snel verbergen.